

Tankový prapor – část druhá

Snad všichni jsme četli Tankový prapor skvělého autora pana Josefa Škvoreckého. Snad všichni známe fantastický životní příběh tohoto skvělého člověka. Snad všichni víme, jaký byl jeho vztah ke komunistickému režimu a tedy ke komunistům. Pan Škvorecký i v kanadském exilu zůstal – a nesmíme zapomenout, že i se svou skvělou paní Zdenou – skutečně a opravdově Čechem.

Velmi zajímavé rozhovory na toto téma vedl s panem Škvoreckým ve svém rozhlasovém pořadu „Nostalgické muzeum“ pan Ondřej Suchý v roce 2012 a rovněž tak pan Marek Eben ve svém pořadu „Na plovárně“ v roce 2004. A právě tady se začíná psát druhý díl Tankového praporu, bohužel už zcela jinými autory.

Pan Škvorecký skutečně jako voják základní služby sloužil „u tankánů“ v Milovicích a tam prožitá realita byla v knize zaznamenána. Po roce 1989 se na pana Škvoreckého obrátil jeden tehdejší voják z povolání, letos zesnulý pplk. v. v. Dalibor Činovský, tehdy jeho velitel. Obnovilo se jedno velké přátelství, z nějž se zachovala i nějaká korespondence. Z této pozůstalosti si dovoluji předložit vám jeden velmi výstižný výňatek:

23. února 2010

Vážený pane Škvorecký, pozdrav Vám a Vaší paní! My vojáci propuštění z armády po roce 68 jsme jednou z mála organizací s tvrdě protikomunistickým postavením. Ze strany státu, parlamentu a ani armády nemáme žádnou ani morální podporu. Samozřejmě, že nám zpočátku šlo i o fin. vylepšení našich důchodů. Např. moje rehabilitovaná manželka pobírá 8600,- Kč. Já jsem na tom lépe, tak poměrně to ujde. Protože jsme si vědomi neochoty vlády a parlamentu a nyní i vzniklé krize stačilo by nám, kdyby tito představitelé státu uznali naše zásluhy a postoje. Přece jen tehdy bylo kolem 10 000 důstojníků, kteří se nepodřídili Sov. okupaci a ani pozdější normalizaci. Po celých 20 let se pravidelně scházíme. Máme

své představitele a výbory. Po roce 89 se nás seskupilo na Mělnicku asi 30, nyní je nás 11. Do organizace jsme zapojili i některé manželky. Naše organizace Vojenské sdružení rehabilitovaných (VSR) bude mít 2. 3. 2010 významnou schůzi a proto bych se dovolil poprosit, pokud Vám to zdraví umožní o pozdrav mailem, který bych přečetl a přitom vzpomínal na Vaši přítomnost v Milovicích a Tankový prapor. Pane Škvorecký, promiňte mou drzost, omlouvám se za to, ale já Vás mám rád a často na Vás vzpomínám. Činovský s manželkou

Pan Škvorecký odpověděl obratem dne 25. února takto:

***Milý příteli, já Vás taky mám rád. Ale zdravice moc psát neumím. Co třeba takhle: Přátelé důstojníci, vy jste zachránili čest naší armády, v které jsem i já sloužil jako rotný tank. Dík vám za to a zdravím vás!
Váš Josef Škvorecký.***

Mnoho se od té doby změnilo – zemřel pan Škvorecký, zemřel pan Činovský, z desetitisíců důstojníků, praporčíků a občanských zaměstnanců vyházených komunisty z armády v letech 1948 – 1989 jich dnes žije jen malá hrstka – něco málo přes osm set.

Jedno se ale vůbec nezměnilo – postoj vlády, parlamentu a armády vůči panu Činovskému a všem jeho kolegům. Ptejme se proč.

V těchto dnech budeme vzpomínat už padesáti pěti let od Sovětské invaze. Snad budeme vzpomínat opravdově, my, rehabilitovaní vojáci zcela jistě. A především bych rád naprosto všechny politiky ujistil, že v našem vztahu k vlasti se nic nezměnilo, že v dané situaci bychom se opět zachovali stejně. Jak je to s jejich postoji, to ať si každý sám srovná ve svém svědomí.

Petr Mrázek

Předseda Vojenského spolku rehabilitovaných